

[Arbejdsministeren.]

specialer og det øvrige tilsyn. Denne bedre koordinering og styring vil næppe kunne opretholdes, såfremt der til enkelte amtskontorer oprettes filialkontorer.

Ved overvejelsen om samling af kredsene i større enheder, herunder om evt. oprettelse af filialkontorer, har man endvidere lagt det hovedsynspunkt til grund, at den enkelte kreds bør være i stand til at klare samtlige, almindeligt forekommende opgaver inden for kredsens område. Det er en generel erfaring fra kredsarbejdet, at ingen tilsynsobjekter eller tilsynsområder kan udskilles som så specielle, eller så skarpt afgrænsede, at der ved tilsynet med dem ikke er brug for erfaringer og viden fra det øvrige kredsarbejde.

Direktoratets indstilling bygger endvidere på den på Fyn gennemførte forsøgsordning, hvor de 3 hidtidige Odense-, Middelfart- og Svendborg-kredse fra 1. september 1973 blev sammenlagt til 1 kreds, dækkende Fyns amt.

Erfaringer fra dette forsøg har ikke vist noget behov for oprettelse af filialkontorer, og ej heller at serviceniveauet over for virksomheder og organisationer er blevet forringet. Tværtimod er kontakten til fagforeningerne og andre organisationer blevet forbedret, ligesom der er opnået en bedre koordinering på det kommunale og det amtskommunale plan.

Endvidere viser forsøget på Fyn, at udgifterne til befordringsgodtgørelse til de tilsynsførende kun er steget beskedent, og det er direktoratets opfattelse, at en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af arbejdet i de nye amtskredse ikke vil bevirke nogen væsentlig forøgelse af de nuværende befordringsudgifter.

Om det særlige arbejdsmedicinske samarbejde, der er etableret i Hjørring, har arbejdstilsynet udtalt, at den nye kredsinddeling ikke på nogen måde vil hindre dette initiativ eller forringe det udbytte, der kan komme ud af det.

Herefter finder jeg ikke, at det er påkrævet at iværksætte yderligere egentlige forsøg før gennemførelse af den nye kredsinddeling. Under hensyn til betænkeligheder, der er fremkommet fra byråd og amtsråd i amter med stor geografisk udstrækning, er det tilkendegivet arbejdstilsynet, at spørgsmå-

let om etablering af afdelingskontor til betjening af yderligt beliggende dele af en tilsynskreds kan tages op, såfremt erfaringerne efter 2 år under den nye kredsinddeling gør det naturligt.

De begrænsede flytteomkostninger, der i den forbindelse kan blive tale om, kan ikke opveje de fordele, der er forbundet med nu at få gennemført en ensartet administrativ struktur i alle kredse — med en enkelt undtagelse for Bornholm på grund af de helt ekstraordinære forhold dér.

Af *Maigaard* (SF) til ministeren for udenrigsøkonomi (11/8 75):

„Vil regeringen forøge EFs kompetence ved at lade Kommissionen for De europæiske Fællesskaber få mandat til at forhandle økonomiske samarbejdsaftaler med tredjelande?“

(Spm. nr. 309).

Begrundelse.

I henhold til Romtraktatens artikel 110-116 har EF kompetence til at føre en fælles handelspolitik på medlemslandenes vegne. EFs kompetence vedrører toldændringer, afslutning af told- og handelsaftaler, liberaliseringsforanstaltninger etc. Inden for dette område føres forhandlinger med tredjelande af Kommissionen i samråd med repræsentanter for medlemslandene inden for rammerne af en bemyndigelse, som Ministerrådet vedtager.

Kommissionen ønsker nu EFs kompetence udvidet, således at den af Ministerrådet får mandat til at forhandle en aftale med Canada, der også omfatter økonomisk samarbejde. På dette område har EF hidtil ikke haft kompetence, og det ville derfor være ønskeligt at få oplyst, om regeringen agter at medvirke til en sådan udvidelse af EFs virkefelt.

Minister for udenrigsøkonomi *Ivar Nørgaards* svar (19/8 75):

Samarbejdsaftaler har i de seneste år fået en stærkt øget betydning i det internationale samkvem.

Af denne grund vedtog Rådet den 22. juli 1974 med hjemmel i EØF-traktatens art. 113 og 235 en beslutning (74/393), hvorefter sådanne aftaler forhandlet af medlemslandene skulle forelægges i EF inden deres